

ת"פ 42906/11/16 - מדינת ישראל נגד דורון אביטן

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

01 פברואר 2018

ת"פ 42906-11-16 מדינת ישראל נ' אביטן

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו

המאשימה מדינת ישראל

באמצעות פמ"מ - עו"ד נעמה תור זאבי

נגד

דורון אביטן

הנאשם

באמצעות בא כוחו עו"ד מאיר סויסה

גזר דין

הרקע וכתב האישום המתוקן

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין מעשי אלימות קשים. הצדדים הגיעו להסדר טיעון, שבמסגרתו תוקן כתב האישום לקולה והנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בתקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [חוק העונשין]. הצדדים הסכימו כי הנאשם ישלח לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינו. מעבר לכך לא היו הסכמות לעניין העונש. כן הוסכם, כי המאשימה לא תגיש לבית המשפט, כחלק מהראיות לעונש, את הסרטון המתעד את התקיפה.

2. על פי עובדות האישום המתוקן, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, נובמבר 2016, גאתה מחאה אזרחית מצד נהגי מוניות בישראל נגד כוונת משרד התחבורה להביא להפחתה בתעריפים האחידים המותרים לגביה. במסגרת מחאה זו חברו יחד נהגי מונית רבים, באמצעות הרשתות החברתיות ואפליקציות סלולאריות, לצורך ארגון הפגנות וניהול המחאה. בין מובילי המחאה היה המתלונן, ש.מ., המכונה "מ", והנאשם היה פעיל בה. על רקע זה נפגשו המתלונן והנאשם פגישה חטופה, למספר שניות, במהלך אחת ההפגנות, וכן ניהלו קשר סוער ונרחב באמצעות מסרונים כתובים והודעות קוליות.

בין המתלונן וחבריו לבין הנאשם התעוררה מחלוקת באשר לאופן ניהול המחאה והצעדים אשר אותם יש לנקוט במסגרתה. החלפת המסרונים וההודעות הקוליות כללה שפה קשה וקללות מצד כל המעורבים. כך למשל, המתלונן כתב לנאשם "עדין לא הבנת שאתה חיה חולנית יא חתיכת זין מפגר", ובתגובה לכך השיב הנאשם "מי שחיה חולנית שהולכת להתפגר זה אתה מ.ש. יא מעפן פחדן ואני אומר לך אישית שלא תצא מונית אחת תמסור לכל החברים שלך ואני ימסור לחברים שלי אתה יכול רק לנגב את התחת עכשיו לך תיישם". בשתי הזדמנויות נוספות כתב הנאשם למתלונן "תגיד לכל הגברים ... שהם חושבים שהם עבריינים תגיד להם שיבואו לשמה אני אהיה שמה אחי ואף אחד לא יצא ואף אחד לא יפגין ... בוא נראה בוא נפתח שולחן ובוא נפתח חזית אחי"; וגם "אחי בוא תבין מה חזק אני אתה לא מבין כמה חזק אחי אתה לא מבין כמה חזק... ביום שני בהפגנה בוא נראה אם מונית אחת תצא ... ואז תבין מי זה דורון אביטן ומי זה דורון אביטן וזה חזק".

ביום 11.11.16, בשעות הבוקר המוקדמות, הגיעו באקראי המתלונן והנאשם לתחנת דלק באזור שדה התעופה בן גוריון, כל אחד במונית שלו ובתוכה נוסעים. הנאשם הגיע לתחנת הדלק לפני המתלונן. בעודו מתדלק את רכבו החל המתלונן לחלק, ברחבי התחנה, עלוני פרסומת להפגנה שארגן לנהגי מוניות, ומסר עלון גם לנאשם, מבלי לזהותו. בשלב הזה, הזיז הנאשם את המונית, עם נוסעיו, לפתח תחנת הדלק, והחל להסתובב ברחבי התחנה. הנאשם חיפש חפץ כלשהו על מנת להכות את המתלונן באמצעותו, עד שאיתר מגב שהונח במקום על ידי עובדי התחנה, הרים אותו, וארב למתלונן. בזמן הזה המתלונן נכנס לחנות השירות בתחנה, וכשיצא ממנה תקף הנאשם את המתלונן במפתיע, באמצעות המגב, שאותו הטיח בעוצמה בראשו. המתלונן נסוג לאחור וניסה להימלט מהנאשם, אך הנאשם המשיך לחבוט במתלונן, שנפל על הארץ וזעק "הצילו, הצילו, תעזרו לי". הנאשם המשיך להלום במתלונן, בכל חלקי גופו, עד שמקל המגב נשבר. כאשר נותרה בידי הנאשם חתיכה אחרונה, ניסה להמשיך ולתקוף את המתלונן באזור החזה. אז הפרידו הנוכחים בין השניים והנאשם נסע ממקום הארוע.

כתוצאה מכך המתלונן אושפז, הועבר בין שני בתי חולים ונזקק לניתוח. נגרמו לו חבלות רבות בראשו, והוא ונזקק לשני תפרים ושתי סיכות בראשו. כן נגרמו לו שברים בשתי אצבעות כף ידו והן גובסו, וברגלו נגרם שבר ריסוק בשוק עם שינוי צורה, שהצריך ניתוח.

במעשיו הללו תקף הנאשם את המתלונן וגרם לו חבלות חמורות, באמצעות מקל המגב (שהוא נשק קר). כמו כן איים הנאשם על המתלונן כי יפגע בו.

תסקיר שירות המבחן

3. הנאשם בן 41, נשוי ואב לשני ילדים (שש ותשע). עובר למעצרו התגורר בישוב ניצן ועבד למחייתו כנהג מונית. הוא סיים 12 שנות לימוד ושירת בצבא באופן מלא. אשת הנאשם עובדת כעיתונאית. הנאשם הגיע ממשפחה נורמטיבית, ללא רקע פלילי, ויחסים אישיים טובים בין בני משפחתו. הנאשם סיפר כי עובר למעצרו עבר שתי תאונות דרכים קשות, שבהן נפגע, בין היתר, בראשו. כתוצאה מכך סבל, לדבריו, מחרדות ומקשיי שינה וטופל במרפאת כאב (הנאשם לא הציג אסמכתאות כלשהן לדבריו). קצין המבחן התרשם כי הנאשם נוטה להדגיש את תפקודו בעבודה (רצף תעסוקתי) ובחיי המשפחה (מסור ודואג לפרנסת הבית), אך מתקשה לבטא ולהכיר בנטייתו לנהוג באופן אימפולסיבי וחסר גבולות. בעקבות ההליך המשפטי ומעצרו, במסגרת תיק זה, הוא שולב לראשונה בטיפול, אשר גרם לו לראשונה לבטא מודעות ראשונית להתנהלותו שעלולה, כאמור, להיות בעייתית ואלימה.

מגיליון רישומו הפלילי עולה כי לחובת הנאשם תיק פלילי שהסתיים ללא הרשעה משנת 2015, בגין עבירות איומים והעלבת עובד ציבור, שבגין נגזרו עליו העונשים הבאים: פיצוי כספי, חתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירה וצו של"צ. שירות המבחן התרשם, אז, שהארוע התרחש על רקע מריבה בין הנאשם לאשתו, שגרמה לשכנים להזעיק את המשטרה. לדברי הנאשם הארוע חריג לאורחות חייו והוא הגיב באימפולסיביות ומתוך תחושת כעס והשפלה.

בהתייחס לעבירה הנוכחית, הנאשם הסביר כי באותה תקופה התפתח סכסוך בינו לבין המתלונן, שבמסגרתו

המתלונן איים על הנאשם והכפיש אותו בכך שהוא לכאורה מנסה לטרפד את פעילותו של המתלונן מתוך אינטרס כלכלי. ביום הארוע, פגש במתלונן ו"יצר רע תקף אותו", לכן נהג באופן אלים ופוגעני. הנאשם הביע צער על התנהגותו והבין כי נהג באופן שאינו מוצדק. הוא ציין שאינו בקשר עם המתלונן והתחייב שלא לעשות כן גם בעתיד. הנאשם שולב, במסגרת הליך המעצר, בקבוצה לעצורי בית. מנחת הקבוצה מסרה כי הוא מתייצב בקביעות ומשתתף באופן פעיל, אך מדובר בשלבים ראשוניים, ומשכך לא ניתן לתת חוות דעת מקיפה ומלאה על אודות תפקודו. לאלו יש להוסיף את דברי אשת הנאשם, שגרסה כי הנאשם מודע לכך שפעל באלימות חמורה וקשה, אך לשיטתה הוא עבר תהליך משמעותי בחייו בחודשים האחרונים והיום הוא מאופק ורגוע יותר, ואינו נוטה לאימפולסיביות ולתוקפנות. המעצר של הנאשם השפיע עליה ועל ילדיהם, הן בפן הרגשי, הן בפן הכלכלי, שכן עול הפרנסה נפל על כתפיה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מציג את עצמו כבעל מערכת ערכים תקינה ונורמטיבית וכמי שמנהל אורח חיים תקין ומגלה אחריות לתפקידו במסגרת המשפחתית ומחוצה לה, אך במצבי כעס, השפלה, או פגיעה אישית, הוא עלול לנהוג באימפולסיביות ובאלימות. הנאשם נוטה לראות בארועים אלו כחריגים להתנהלותו היומיומית, אך מדובר בדפוס חוזר, כפי שמשתקף גם מעברו הפלילי. ביחס לעבירה הנוכחית קצין המבחן עמד על חומרתה ועל העובדה כי ביצע את המעשים ללא התגרות קודמת. עם זאת, הנאשם ביטא נכונות לעבור תהליך טיפולי, שאותו החל במסגרת קבוצה לעצורי בית, כפי שצוין לעיל.

לבסוף, שירות המבחן העריך כי שילובו של הנאשם בטיפול ייעודי לאנשים שביצעו עבירות אלימות, לצד ענישה מוחשית ומצבית גבולות, תאפשר לו לרכוש דרכים אדפטיביות להתמודד עם תחושות כעס ותוקפנות וכן תאפשר שינוי דפוסי חשיבה והתנהגות. משכך המליץ להטיל על הנאשם מאסר שירות בעבודות שירות, מאסר מותנה, פיצוי לנפגע העבירה וצו מבחן למשך 18 חודשים. שירות המבחן לא המליץ על ביטול ההרשעה, בשל חומרת העבירה, אופייה ועברו הפלילי של הנאשם.

טיעוני הצדדים לעונש

ראיות לעונש

4. מטעם המאשימה הוגשו הראיות הבאות:

א. טפסים רפואיים מטעם המתלונן ואישור מביטוח לאומי על קבלת גמלת נכות [סומן עת/1]. עקב הארוע המתלונן סבל משבר ביד שמאל ושבר בשוק רגל ימין, שבגיניו עבר שני ניתוחים לתיקון השבר, שלא התאחה כראוי, באמצעות קיבוע מסמר תוך לשדי. מפאת צנעת הפרט לא מצאתי לנכון לפרט מעבר לכך.

ב. רישום פלילי של הנאשם [סומן עת/2] שממנו עולה, כאמור, שלחובתו תיק פלילי שהסתיים ללא הרשעה ממרץ 2015, בעבירות איומים והעלבת עובד ציבור. בית משפט השלום בקרית גת גזר עליו את העונשים הבאים: 180 שעות של"צ, צו התחייבות להימנע מביצוע עבירה ופיצוי כספי בסך 1,500 ₪.

ג. תמונות מהארוע [שסומנו עת/3 - עת/10], המתעדות את הרגעים שלפני תקיפת המתלונן, מהלך התקיפה ומצבו של המתלונן אחריה.

ראיה נוספת היא **עדות המתלונן**, שהגיע לבית המשפט והעיד על מצבו. מעדותו עולה כי בשנת 2014 החל לעסוק במחאה החברתית של נהגי המוניות, ובשנת 2016 נבחר להיות יו"ר איגוד נהגי המוניות באאאאא. הוא סיפר כי ביום הארוע הלך לחנות הנוחות בתחנת הדלק כדי לקנות כוס קפה, וכשיצא הרגיש לפתע שמישהו חובט בו באמצעות מקל בראשו, מה שגרם לו ליפול ארצה, ובעודו שרוע על הקרקע המשיך לחוש בחבטות לאורך כל חלקי גופו - בראש, ברגליים, בידיים ובגב - בעוצמה רבה. הוא זוכר שלא הבין מה קורה, הרגיש שמישהו קורה לו ברגל, אבל לא הבין מה. בשלב כלשהו המכות פסקו, ואז התוקף, שאותו לא זיהה במהלך הארוע, ניסה לתקוף אותו בחזה. בעקבות התקיפה נגרמו לו שברים ביד וברגל. הוא פונה ממקום הארוע באמבולנס לבית החולים ועבר ניתוח ברגלו, פעמיים. הוא עבר הליך שיקום ארוך וקשה, שבמהלכו התגורר בבית אחיו והיה זקוק לסיוע בביצוע פעולות בסיסיות של מקלחת, שרותים וכדומה. המתלונן העיד על עצמו כי עובר לארוע היה אדם עצמאי ופעיל, כזה שתמיד עזר לאנשים, ומאז התקיפה הפך לאדם מפוחד ומבוהל, נכה שתלוי בחסדים של אחרים. היום הוא לוקח משככי כאבים על מנת להתמודד עם הפגיעה ועם הכאבים כתוצאה מהשבר ברגלו, שכן במהלך הניתוח השתילו לו ברזל במפרק הירך, על מנת לאחות את השבר כראוי. לדבריו הוא ממשיך לעשות פיזיותרפיה אך ישאר עם צליעה לכל החיים. הוא לא שב לעבודה כנהג מונית, שכן אינו יכול לנהוג בשל הפגיעה, והוא יצטרך לעשות הסבת מקצוע ולחפש מקום עבודה אחר, שבו הוא יוכל לעבוד חרף המגבלות הבריאותיות שלו - בעמידה ושיבה. יש לציין כי במהלך עדותו בכה המתלונן, לא אחת, וניכר היה שהוא נרגש.

בחקירה נגדית, השיב כי הוא לא הולך לטיפול פסיכולוגי או פסיכיאטרי, מאחר שהוא אינו רוצה להכיר במצבו. הוא משדר כלפי חוץ שהכל בסדר כי הוא לא מוכן שירחמו עליו ובגלל זה כתוב במסמכים הרפואיים שמצבו הנפשי משיע רצון, אך הלכה למעשה הוא סובל מחרדות וקשיי שינה בשל סיוטים. ב"כ הנאשם הציג למתלונן תמונות שצולמו עם שר האוצר משה כחלון, יום לאחר אחד הניתוחים, שבהן רואים את המתלונן יושב עם אחר ועם השר, כשהוא נראה נינוח ושריטה קלה בראשו [התמונות הוגשו כראיות מטעם ההגנה וסומנו ענ/1 וענ/2]. לכך השיב המתלונן שבתמונה לא רואים את פלג גופו התחתון ולכן לא רואים שהוא היה על כיסא גלגלים כשרגלו מגובסת. הוא הסביר שהשר קרא להם לפגישה בעקבות הפגנת נהגי המוניות והוא הלך לפגישה לטובת הציבור שהוא מייצג, חרף מצבו הרפואי.

5. ההגנה הגישה אף היא ראיות לעניין העונש:

א. תמונות של המתלונן עם השר כחלון, יום לאחר שעבר ניתוח, שצוינו לעיל [סומנו ענ/1 ו-ענ/2].

ב. אסופת מסמכים רפואיים מטעם הנאשם, שמהם עלה כי הוא סבל מחרדות על רקע מצב כלכלי ונעזר בכדורי הרגעה (מסמך משנת 2012), ובעקבות תאונת דרכים שבה היה מעורב הוא סובל מכאבי ראש וצוואר (מסמך מאוגוסט 2016).

מטעם ההגנה העידו שני עדי אופי שהכירו את הנאשם במהלך מעצר הבית. ראשון העיד מר **גואל כהן**, שליווה את הנאשם במשך כחצי שנה במסגרת מעצר הבית, כשהוא נמצא עימו מספר שעות כל יום. בעדותו ציין כי הוא עובד עם הנאשם על "עבודת המידות" כלשונו, והוא היום אדם שונה. לדבריו הנאשם קיבל עונש גדול מאוד בכך ששהה שבעה חודשים במעצר מאחורי סורג ובריח וחצי שנה במעצר בית. בתקופה הזו לא ראה את ילדיו ומצבם הכלכלי נפגע מאוד. לדבריו, הנאשם חוזר בו ומחרט על המעשים. הוא משתתף בקבוצת תמיכה שמאוד מסייעת לו ותומכת. אחריו העיד מר **אריה אלמלם** שגם הוא מכיר את הנאשם מהתקופה האחרונה, לאחר שהנאשם עבר להתגורר בחלופת

המעצר בירושלים. אריה ציין כי הנאשם עוסק מזה 14 שנים כנהג מונית ומעולם, עד לרגע זה, לא הסתבך עם "הציבור". הנאשם לא תכנן לבצע את התקיפה הוא נתקל בנאשם באופן אקראי והתפרץ. הוא היום אדם שונה שלא יפגע באף אחד, שכן לא מדובר במי שיש לו דפוס התנהגות עברייני. לדבריו הנאשם עבר במשך תקופה ארוכה הליך שיקומי ולא צריך לתת לו לחזור לכלא. לבסוף ביקש אריה שבית המשפט יפגין רחמים כלפי הנאשם.

עוד העידה במסגרת הראיות לעונש, אשת הנאשם - גב' **אביטל טליה**. תחילה אמרה שליבה עם המתלונן והיא איחלה לו רפואה שלמה. היא עמדה על כך שהנאשם ומשפחתו אנשים נורמטיבים שגדלו בבתי טובים. היא הייתה המומה מכך שבעלה תקף את המתלונן וגרם לו לנזקים, שכן אנשים ונוסעים תמיד אהבו והעריכו אותו. היא הוסיפה כי הנאשם אבא טוב שתמיד דואג לבית. אביטל הוסיפה שעברה עליה שנה קשה, הן מבחינה כלכלית הן מבחינה נפשית. היא לא מצליחה לישון בלילות, סובלת מלחץ דם גבוהה שבגינה נוטלת כדורים, היא נותרה לטפל בילדים לבד, ומאחר שהתקשתה לצאת ולתפקד בעבודה היא פוטרה לאחרונה (הציגה לבית המשפט מכתב פיטורים). עוד הוסיפה שלאחר שהילדים מבקרים את הנאשם, הם חוזרים בבכי ולא מצליחים לישון בלילות. היא לא יודעת איך תסיים את החודש מבחינה פיננסית. ביחס לנאשם, העידה כי הוא עבר שינוי משמעותי מאז המקרה, הוא מתחרט על מעשיו ולא ידוע להסביר איך הגיע למצב הזה.

טעוני התביעה

6. תחילה עמדה התובעת על כך שעובר לארוע התקיפה היו חילוקי דעות בין המתלונן לנאשם, שבאו לידי ביטוי בהודעות טקסט שנכתבו בלשון מאיימת מצדו של הנאשם, והדברים מופיעים בכתב האישום המתוקן. הנאשם לא הגיע למקום הארוע במטרה לתקוף את המתלונן, אלא פגש בו באקראי. עם זאת, מהרגע שבו זיהה הנאשם את המתלונן, במשך מספר דקות, הנאשם תכנן כיצד לפגוע בנאשם בכך שחיפש כלי תקיפה ברחבי תחנת הדלק עד שמצא מקל עץ שמיועד להיות מגב. בהמשך הנאשם הזיז את המונית שלו עם נוסעיו (ילד וסייעת) לצד התחנה, והמתין למתלונן שיצא מחנות הנוחות. הנאשם תקף את המתלונן במפתיע וחבט בו עם המקל בראשו, והמשיך לעשות כן בעוד המתלונן שרוע על הקרקע. לטענת התובעת הנאשם יכול היה לחדול ממעשיו בכל רגע נתון, אך המשיך לתקוף את המתלונן שהיה מנוטרל, וחדל ממעשיו רק לאחר שעובדת חנות הנוחות התערבה. התובעת הפנתה לעדותו של המתלונן ביחס לנזקים שנגרמו לו - נזקים פיזיים, נפשיים ותעסוקתיים. התובעת הדגישה כי התקיפה התרחשה ללא התגרות מצד המתלונן, ועמדה על כך שגם לאחר הארוע המתלונן כלל לא ידע מי תקף אותו ועל איזה רקע בוצעה התקיפה.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסקי דין המלמדים לטעמה על מדיניות הענישה, ואליהם אתייחס בהמשך, והתייחסה לערכים המוגנים, ביניהם הזכות לחיים ולשלמות הגוף.

נוכח כל המתואר, טענה התובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין שנתיים לארבע שנות מאסר בפועל.

ביחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, התובעת הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם ולתסקיר שירות המבחן. לשיטתה מדובר בתסקיר שלילי שכן חרף העובדה שחלפו 13 וחצי חודשים מאז הארוע, לנאשם קיימת רק מודעות ראשונית למעשים ולהתנהגותו הבעייתית, זאת לאחר שהעדים מטעמו העידו כי הוא עבר שינוי, הולך לטיפול

קבוצתי ונמצא תחת צו מבחן מטעם שירות מהמבחן. עוד ציינה התובעת כי מדובר בדפוס התנהגות חוזר, וחרף זאת הנאשם ממשיך וטוען כי מדובר בארועים חריגים לאורחות חייו, כשהוא רואה את עצמו כקורבן. עם זאת, ציינה, כי לזכות הנאשם יש לקחת בחשבון את הודאתו וכנגזרת - את החסכון בזמן ציבורי.

מכל האמור לעיל, עתרה התובעת למקם את הנאשם במרכזו של המתחם שאליו עתרה, קרי, 36 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ממושך ומרתיע, ופיצוי ממשי למתלונן.

טיעוני ההגנה

7. תחילה עמד ב"כ הנאשם על כך שהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם הוא מאוזן ביותר ולוקח בחשבון את מכלול הנתונים, לרבות ההליך הטיפולי שהנאשם החל בו, ועברו הפלילי שבו בית המשפט נמנע מהרשעתו בדין. הסנגור עמד כל כך שרצונו של הנאשם לשנות את דרכיו הוא אמיתי וכנה. ההשתתפות הפעילה שלו בטיפול מטעם שירות המבחן מלמדת על כך שהוא מתחרט מאוד על מעשיו ולוקח עליהם אחריות ומבקש לשפר את התנהלותו. עדי האופי שהעידו לטובתו מלמדים עד כמה הנאשם שינה את אורחות חייו. לדעת הסנגור המסמכים הרפואיים שהומצאו לבית המשפט על אודות מצבו הרפואי של המתלונן אינם תומכים בעדותו, שכן לא עולה מהמסמכים שהמתלונן סובל מבעיה נפשית או פסיכולוגית ואף לא נכתב כי הוא סובל מחרדות וקשיי שינה. מיד לאחר הניתוח הוא המשיך בפעילות החברתית, וכך גם היום. לשיטתו של הסנגור, העובדה כי המתלונן דיבר בצורה קולחת וברורה מלמדת כי הוא אינו סובל מהבעיות שעליהן העיד, ומשכך אין במצבו של המתלונן כדי להוביל להחמרה בעונשו של הנאשם. מדובר במתלונן דומיננטי, שאמנם נפגע כתוצאה מהארוע, אך מעדותו עולה כי הוא ניסה להעצים את הפגיעות ולהחמיר אותן, שעה שהתעודות הרפואיות לא תומכות בכך.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הסניגור טען כי מדובר בתכנון קצר ביותר, שהתרחש כולו בתחנת הדלק, והארוע כולו קרה במהירות וללא מחשבה מיוחדת, ומשכך מדובר בנסיבות לקולה. ביחס לפסיקה שהציגה ב"כ המאשימה, טען הסנגור כי מדובר במקרים חמורים יותר מעניינו. הוא הפנה לפסיקה מטעמו, שגם עליה ארחיב בהמשך, וטען כי במקרי אלימות קיימת קשת רחבה של עונשים המתחילים מעבודות שירות.

ביחס לנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה ציין הסנגור כי הנאשם שהה תקופה ממושכת במעצר ביסורים קשים, ואסור לנו, כחברה, להכניס את הנאשם למעגל עברייני חוזר. הנאשם שירת בצבא באופן מלא, ועבר שתי תאונות דרכים קשות שבהן נפגע בראשו. הוא סובל מחרדות ונדודי שינה. הוא ניתק כל קשר עם המתלונן ולא הייתה לו כוונה לפגוע בו. הוא רכש כלים טיפוליים על מנת להבין את התנהלותו ולבלום התנהגות עבריינית בעתיד. ההליך המשפטי הרתיע אותו מאוד. לבסוף ציין הסנגור כי המצב הכלכלי של הנאשם ומשפחתו קשה מנשוא, זאת נוכח פיטוריה של אשתו, שהייתה המפרנסת היחידה של המשפחה מאז מעצרו.

נוכח כל האמור לעיל, ביקש הסנגור לקבל את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם מספר חודשי מאסר בפועל שניתן לבצעם בעבודות שירות, מאסר מותנה וצו מבחן.

דבר הנאשם

8. הנאשם בדבריו האחרונים ביקש סליחה מהמתלון מעומק ליבו, כלשונו. ציין כי אינו עבריין וכל חייו עבד עם לקוחות. תיאר את עצמו כאדם שאוהב אנשים, עוזר, נותן מעצמו ותורם לחברה. הדגיש כי גם הוא התנדב והיה פעיל במחאה החברתית של נהגי המוניות. הוא אינו אדם אלים, בקש מחילה מהמתלון ואמר כי הוא יודע ששום דבר בעולם לא ישנה את מצבו של המתלון, אך מה שיש לו להציע זה סליחה. טען כי הוא אינו אדם מסוכן ועשה "את הדברים האלה בהבזק של עין שדעתי הוסחה" [פ/24, 20]. מאז הארוע הוא כמעט ולא ישן, נמצא בחרדות וסובל מלחץ נוראי בראש. הוא ציין שעבר תקופה שבמהלכה לא ראה את ילדיו, במשך 7 חודשים בכה במעצר יום יום. הוא תיאר את התקופה הקשה שעברה עליו ועל משפחתו מאז שנעצר. הוא ביקש מבית המשפט ליישם את מידת הרחמים, וביקש להתחשב בו ובמשפחתו, שסובלת מהמצב.

דין והכרעה

9. אין חולק שמדובר על ארוע אחד, ועל כן ייקבע מתחם אחד.

קביעת מתחם העונש ההולם

10. הערכים החברתיים המוגנים בקביעת האיסור בביצוע עבירות אלימות הם קדושת החיים, שמירה על שלמות הגוף והנפש, שמירה על כבודו של האדם והגנה על שלום הציבור ובטחונו. תופעת האלימות לשם פתרון סכסוכים ומחלוקות היא פגע רע, ולא בכדי קבע המחוקק עונש מאסר משמעותי בגין עבירה של חבלה בכוונה מחמירה בנסיבות מחמירות, שעומד על 14 שנות מאסר בפועל. בע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל [16.8.07] עמד בית המשפט העליון על החומרה הגלומה בעבירה, תוך שקבע "רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעבריין האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה". לאלו יש להוסיף את הנסיבות המחמירות של תיק זה, הנעוצות בכך שהנאשם ביצע את המעשים באמצעות מקל עץ, המהווה נשק קר, ועל כך נאמר בע"פ 4519/12 מדינת ישראל נ' אנוקאשווילי [1.11.12], פסקה 11 [עניין אנוקאשווילי] שבו המערער הורשע בגרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות באמצעות מקל, "בית משפט זה הביע לא אחת דעתו כי יש להיאבק באלימות שלצערנו מאפיינת במידה לא מבוטלת את החברה בישראל, וכי תפקידו של בית המשפט במלחמה בתופעה מכוערת ומסוכנת זו צריך להתבטא בהטלת עונשים מרתיעים וממשיים על הנוקטים באלימות כלפי גופם של אחרים".

מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית - גבוהה, נוכח הנזקים שנגרמו למתלון: חבלות ראש ופנים, שברים ביד וברגל אשר הותירו אותו עם נכויות לכל החיים, וכן נזקים נפשיים וממוניים, נוכח העובדה שהוא אינו יכול לחזור לעסוק בעבודתו והוא מתקיים היום מקצבת נכות.

11. נסיבות הקשורות בביצוע העבירות:

יש להדגיש לחומרה מימד של תכנון מסוים, שקדם לביצוע המעשים. אמנם, מעובדות כתב האישום עולה כי הנאשם לא תיכנן את ביצוע המעשים עובר להגעתו לתחנת הדלק, והתכנון החל מהרגע שבו זיהה את המתלון בעת שהאחרון חילק לו עלון על אודות ההפגנה הצפויה. עם זאת, מאותו רגע ועד לתקיפת המתלון ביצע הנאשם מספר פעולות שיש בהן מימד מסוים של תכנון: הוא הזיז את מוניתו והחנה אותה בצד התחנה; הוא חיפש ברחבי התחנה חפץ כלשהו שניתן באמצעותו לחבול במתלון; הוא המתין לשעת הכושר עד ליציאת המתלון מחנות הנוחות. הדברים חשובים, מאחר שבמהלך ביצוע אותן פעולות, הייתה לנאשם שהות להתחרט, "להתקרר", ולחזור בו מהכוונה לחבול במתלון.

לכך יש להוסיף כי הנאשם ביצע את המעשים באופן עצמאי, על דעתו בלבד, ולכן חלקו בביצוע המעשים היה בלעדי.

בהתייחס לנזקים, יצוין כי הנזק הפוטנציאלי מביצוע העבירה הוא משמעותי, וכזה שיכול היה בנסיבות מסוימות אף לקפח חיי אדם.

בפועל, כפי שצינתי לעיל, וכפי שעולה מעדותו של המתלון, הנזק הקונקרטי שנגרם למתלון הוא משמעותי וקשה. ראשית אציין, כי בניגוד לטענות הסניגור, שהמתלון ניסה להעצים את נזקיו וכי המסמכים שהוצגו אינם עולים בקנה אחד עם הטענות של המתלון: התרשמתי שלמתלון אכן נגרמו, כטענתו, נזקים קשים, ופגיעותיו ממשיכות לתת בו אותותיהן גם כיום. העובדה שהוא מנסה לנהל אורח חיים רגיל, ככל הניתן, להמשיך להיות פעיל ולא להצטייר כמסכן, אינה מלמדת על העדר נזקים. על חלק מנזקיו מלמדים המסמכים הרפואיים ועל חלק - עדותו, שמצאתי אותה אמינה. למתלון נגרמו חבלות ראש ופנים ושני שברים ביד שמאל. אצבעו השנייה לא התאחזה באופן מלא עד עתה, והיא לא חזרה לתפקוד, וככל הנראה גם לא תחזור בעתיד, שכן הוא אינו יכול להזיז אותה כלל. לזאת יש להוסיף כי לשוק רגלו הימנית נגרם שבר ריסוק, דבר שהוביל לשני ניתוחים (האחד כעשרה ימים לאחר התקיפה ביום 20.11.16 והשני ביום 5.11.17) על מנת לתקן את השבר שלא התאחה כראוי. לאחר כל ניתוח המתלון חווה שיקום קשה וארוך, סבל מכאבים קשים, ועד היום הוא אינו יכול לסובב כראוי את רגלו (ברך ומטה). מעבר לנזקים הפיזיים, מעדות המתלון עולה כי הוא סובל מחרדות, הוא חושש ופחד ומתקשה לישון בלילות. אין חולק כי מצבו הנפשי הורע ועליו להתמודד עם מצבו הנפשי והפיזי "החדש" שאינו תואם את מי שהיה עובר לארוע. בזאת לא הסתיימו הנזקים. המתלון, שעבד כל חייו כנהג מונית, צריך כעת, בשל אותם נזקים, למצוא לו מקום תעסוקה אחר, וזאת כשהוא בגיל 59, שכן הוא אינו יכול לחזור לנהוג במשך שעות ארוכות. משכך אני סבורה כי נזקיו של המתלון הם קשים, משמעותיים ויש לתת לכך את מלוא המשקל הראוי.

אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, הוא ביצע את המעשים ללא התגרות מצד המתלון, שכלל לא זיהה את הנאשם שעה שחילק לו את העלון, ומשכך הוא יכול היה לשלוט בזעמו ובכעסו על המתלון, אך יצרו הרע גבר עליו (כדבריו).

לבסוף יצוין כי הנאשם הכה במתלון באכזריות עם מקל מעץ, עד שהמקל נשבר ובהמשך המשיך ותקף את המתלון בחזה, עם שבר המקל האחרון. הנאשם עשה כן בעוד המתלון שרוע על הארץ, זועק לעזרה, ולא הרפה ממנו

עד להתערבותה של עובדת חנות הנוחות שבתחנה.

12. מדיניות הענישה הנוהגת: עינתי בפסיקה שהוצגה לי על ידי הצדדים. **המאשימה** הפנתה לע"פ 2775/17 **חן שי נ' מדינת ישראל** [18.12.17] שבו המערער הורשע על פי הודאתו בגרימת חבלה בנסיבות מחמירות ובאיומים. באותו מקרה, המערער איים על המתלון, לאחר מכן חזר כשהוא אוחז במוט מתכת והיכה אותו נמרצות עד שגרם לו לשבר בשוק רגל שמאל. בית משפט קמא קבע מתחם שנע בין 2 לבין 5 שנות מאסר בפועל, וגזר על המערער 4 שנות מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים, לאור עבר פלילי דומה ביותר שכלל עבירת אלימות. בית המשפט העליון דחה את הערעור שנסוב על חומרת העונש. יודגש כי מדובר במקרה חמור יותר מעניינו, שכן הנאשם דן לא הורשע באיומים, והוא ביצע את המעשים עם מקל מעץ ולא ממתכת. עוד הפנתה המאשימה לע"פ 5874/16 **איוב אלצאיעה נ' מדינת ישראל** [23.1.17], שבו המערער הורשע בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות, במסגרת הסדר טיעון. באותו מקרה, המתלון היה דודו של המערער. על רקע סכסוך בין משפחתו של המערער למשפחתו של המתלון, תקף המערער את המתלון. התקיפה בוצעה באמצעות מקל, כאשר המערער לא חדל מלהכות את המתלון גם כאשר האחרון היה שרוע על הארץ. בגין מעשים אלו נגרמו למתלון שבר בצלעות, שבר ביד ושטף דם ברקמות הרכות שבראשו. בית משפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות שצוינו נע בין 12 לבין 36 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם, שהיה בן 19 בעת הארוע ונעדר עבר פלילי, 18 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, תוך שקבע כי העונש מהווה תוצאה הולמת בנסיבותיו של העושה.

הסניגור הפנה למספר פסקי דין. את חלקם לא הגיש בעותק קשיח, ולא הצלחתי לאתר אותם במאגרים המשפטיים (מדובר בע"פ 103/13 וע"פ 579/13 [ראה פ/23, 4 - 8]). לאחר עיון בשלושת אלה שהוגשו, מצאתי כי הנסיבות שם אינן דומות כלל ועיקר לענייננו. כך למשל בת"פ (מחוזי ב"ש) 47386-07-16 **מדינת ישראל נ' קרינאת** [11.9.17], הנאשם והמתלון הם אחים. בעקבות סכסוך בין השניים, פגע הנאשם באמצעות רכבו במתלון וכתוצאה מכך המתלון נזרק למספר מטרים, נפצע במקומות רבים בגופו ואושפז במשך שלושה ימים, כשהוא סובל משברים מרוסקים ופתוחים בעצמות רגל ימין. באותו מקרה, בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 24 לבין 60 חודשי מאסר בפועל, ונוכח שיקולי שיקום חרג ממתחם העונש והעמיד את עונשו של הנאשם על מספר חודשי מאסר בפועל, שירוצו בעבודות שירות. כך גם הנסיבות בעניין ת"פ (מחוזי חיפה) 45417-03-14 **מדינת ישראל נ' קורדי** [25.2.15], שבו הנאשם הורשע בגרימת חבלה בכוונה מחמירה, שבוצעה עם רכבו, לרבות עבירה של הפקרה. אמנם מדובר בעבירה חמורה יותר מענייננו, שעונשה עומד על 20 שנות מאסר, אך אין כל קשר בינה לבין ענייננו ולא ברור מדוע הובא פסק הדין כבסיס להשוואה. אני משוכנעת שניתן למצוא עוד הרבה פסקי דין בעבירות חמורות, שונות משלנו, שהוטלו בהם עונשים קלים ממגוון סיבות ושיקולים, שגם הם לא רלוונטיים לענייננו. באותו מקרה, למשל, בית המשפט הפנה לנסיבות המקלות המיוחדות של אותו ארוע: מדובר היה במתלון שהיה אביו החורג של הנאשם, ומתסקיר שירות המבחן עולה כי המתלון נהג בנאשם ובאמו באלימות קשה וגרם להם סבל רב. כך גם בע"פ 2849/13 **מדינת ישראל נ' טגבה** [13.8.13], שאליו הפנה הסניגור, מדובר בכלל בביצוע עבירת שוד בנסיבות מחמירות ופציעה. משכך, אני סבורה כי הפסיקה אליה הפנה הסניגור אין בה כדי ללמדני על אודת מדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות תיק זה.

אף אני חיפשתי פסיקה רלוונטית נוספת, מעבר לזו שאליה הפנו הצדדים, שמתייחסת למעשי אלימות שהתבצעו עם נשק קר, ומצאתי כי קיימת מגמת החמרה בעונשי המאסר הנגזרים על מי שהורשע בביצוע עבירות אלימות (ראו ע"פ 4330/12 **דעאס נ' מדינת ישראל** [5.11.12] וע"פ 3277/10 **אגבריה נ' מדינת ישראל** [2.2.11]). מצאתי כי

רף הענישה בנסיבות תיק זה יכול להתחיל ממספר חודשי מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריה, שלרוב אינו מומר לעבודות שירות (ע"פ 8319/14 **מדינת ישראל נ' מלול** [30.3.15], בפסקה 17).

בע"פ 4486/17 **אביב ברוך נ' מדינת ישראל** [25.12.17], המערער הורשע על ידי מותב זה, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בגרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (בצוותא חדא), בכך שהכה את המתלונן, שעמו היה לו סכסוך, בחוזקה, בכל חלקי גופו, והכל - ביחד עם אחר. בית המשפט העליון אישר את מתחם העונש ההולם שנע בין 24 לבין 60 חודשים, והקל את עונשו של המערער בשל גילו הצעיר, העדר עבר פלילי ועל מנת לעודדו בהמשך הליך שיקומו - והעמידו על 26 חודשי מאסר בפועל (ח'לף 32 חודשים). יצוין כי בשונה מעניינו, שם היה מדובר במי שביצע את המעשים בצוותא חדא, אך ללא נשק קר. נוסף על כך, המערער היה אדם צעיר (בן 21) ונעדר עבר פלילי.

בע"פ 3436/14 **מוחמד הילאלי נ' מדינת ישראל** [23.3.15], הוגש ערעור על חומרת העונש בגין הרשעת המערער, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. בין המתלונן למערער התגלע סכסוך, שבמסגרתו הכה המתלונן את המערער באגרוף ופצע את שפתו. המערער הצטייד במוט ברזל הכה את המתלונן מכה אחת בראש, שכתוצאה ממנה נפל המתלונן ארצה ואיבד את הכרתו. בית המשפט העליון דחה את הערעור ואישר את מתחם העונש שקבעה הערכאה הדיונית, שנע בין שנתיים לארבע שנות מאסר בפועל, והותיר על כנו את עונשו של המערער, שעמד על 24 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך ₪ 100,000 למתלונן. יודגש כי בשונה מעניינו, מדובר בתקיפה שבוצעה עם מוט ברזל והנזקים שנגרמו למתלונן חמורים יותר מבעניינו. מצד שני, המערער היה בן 22, שיתף פעולה עם הרשויות ועברו הפלילי נקי.

בע"פ 8480/12 **בלצאו נ' מדינת ישראל** [23.1.13], המערער הורשע, על יסוד הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בכך שתקף בצוותא חדא את המתלונן באמצעות בעיטות בכל חלקי גופו, גם לאחר שהמתלונן נפל ארצה. יצוין כי לאחר, ולא למערער, היה סכסוך אישי עם המתלונן. בית המשפט העליון קיבל את הערעור והעמיד את עונשו של המערער על 22 חודשי מאסר בפועל (ח'לף 28 חודשים) בשל גילו הצעיר (בן 20), העדר עבר פלילי, תשלום פיצוי למתלונן במסגרת הסכם "צדק מאחה", חרטה ונסיבותיו המשפחתיות.

בעניין אנוקאשווילי, המשיב הורשע בעבירות איומים, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות וחבלה במזיד ברכב. המשיב עבד כמתקין בחברה קבלנית שביצעה עבודות התקנה עבור חברת HOT. המתלונן ערך למשיב ביקורת ומשמצא בעבודתו ליקויים, החל המשיב לאיים עליו, ובעקבות כך המשיב פוטר מעבודתו. בנסיבות אלו, הגיע המשיב למקום עבודתו של המתלונן והכה בו בכל חלקי גופו באמצעות מקל ואף בעט בראשו, גם כאשר המתלונן היה שרוע על הרצפה. בית המשפט העליון קבע כי מדובר במקרה המחייב התערבות נוכח חומרת המעשים וכי השיקולים בעניינו לקולה - עברו הנקי, הודאתו המיידית וחרטתו, התרשמות שירות המבחן כי מדובר בארוע קיצוני ומצבה הכלכלי הדחוק של משפחתו ועל השלכות המאסר עליהם - אינם יכולים להטות את הכף עד כדי הימנעות מהטלת מאסר בפועל. אשר על כן, קיבל בית המשפט העליון את ערעור המדינה, וקבע שמאחר שאין דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין, עונשו יעמוד על 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל, תחת 6 חודשי מאסר בעבודות שירות שהטילה הערכאה קמא.

בע"פ 3703/08 **זיאד שחאדה נ' מדינת ישראל** [22.9.08], מערער 1 הורשע בגרימת חבלה חמורה בנסיבות

מחמירות ואילו מערער 2 הורשע בסיוע לעבירה זו. הארוע בוצע על רקע סכסוך בין משפחת המערערים למשפחתו של המתלונן, שבעקבותיו התפתחה מריבה, תוך שהצדדים לה איימו, צעקו ואף השליכו חפצים. בהמשך לכך פרצה תגרה והמתלונן ניסה להרגיע את הרוחות, או אז תקפו אותו המערערים בכך שהכו אותו בגופו ובראשו באמצעות מקלות עץ. למתלונן נגרמו חבלות חמורות והוא נותח בראשו. בית המשפט העליון דחה את הערעור והותיר את עונשו של מערער 1 (הרלוונטי לענייננו) - 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס בסך 10,000 ₪ ופיצוי בסך 15,000 ₪ - על כנו, וציין כי הוא "מוטה לקולא".

13. בהתחשב בכל השיקולים שפורטו לעיל, אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם נע בין 24 חודשי מאסר בפועל ועד 48 חודשי מאסר בפועל**, והכל - לצד עונשים נלווים כגון מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

14. במקרה דנן, לא מצאתי שיש שיקולים - לא לקולה ולא לחומרה - שבגינם יש לחרוג ממתחם העונש ההולם. בכל הקשור בשיקום הנאשם, בהתבסס על תסקיר שירות המבחן וחרף דברי עדי האופי, הנאשם נמצא בראשיתו של ההליך ורחוק מסיימו.

קביעת העונש בתוך המתחם

15. תחילה יש לזקוף **לזכותו של הנאשם** את הודאתו, לקיחת האחריות והחסכון בזמן ציבורי. הנאשם הביע חרטה על מעשיו, ביקש מהמתלונן סליחה באופן אישי, באולם בית המשפט, ונדמה היה שיש בו חרטה אמיתית. הוא טען כי הארוע אינו מאפיין את אורחות חייו.

הנאשם טען כי הוא סובל מנדודי שינה וחרדות. נוסף על כך, הוא אף סובל מכאבי ראש כרוניים, עקב תאונות הדרכים שבהן היה מעורב עובר לארועי כתב האישום, ודבר זה עולה גם מהתיעוד הרפואי שהוגש. הנאשם בן 41 נשוי ואב לשני ילדים. אשתו, שהייתה המפרנסת העיקרית עקב תקופת מעצרו של הנאשם ועקב היותו במעצר בית, פוטרה לאחרונה מעבודתה. נוכח כל אלה, אין חולק כי שליחת הנאשם למאסר מאחורי סורג וברח, לראשונה בחייו, תפגע גם בו וגם במשפחתו.

יש להתחשב לזכות הנאשם בתקופה הממושכת שבה הוא נתון בתנאים מגבילים, לאחר תקופת מעצר לא קלה מאחורי סורג וברח (כשזו האחרונה תנוכה מתקופת מאסרו).

16. חרף זאת, מדובר במי **שלחובתו** תיק פלילי בגין עבירות איומים והעלבת עובד ציבור, כאשר במסגרת גזר דינו באותו מקרה בית המשפט נתן לנאשם הזדמנות ונמנע מהרשעתו בדין. בתסקיר שירות המבחן צוין כי הנאשם מציג את עצמו כמי שמנהל אורח חיים תקין, אך עם זאת ניכר כי במצבי כעס, השפלה או פגיעה אישית, הוא נוהג באימפולסיביות ובאלימות. הנאשם ממשיך לטעון כי התנהגות זו חריגה לאורחות חייו, אך לאור עברו הפלילי והדברים שעלו בתסקיר שירות המבחן, איני סבורה כי התנהגות זו זרה לו, שכן כך נהג גם בעבר. מדובר לטעמי בדפוס פעולה חוזר, ויש לראות במעשיו במסגרת תיק זה עליית מדרגה מבחינת חומרתם. הנאשם מתקשה לבטא ולהכיר בנטייתו לנהוג באופן אימפולסיבי וחסר גבולות במצבים שבהם הוא חש כעס, תסכול או השפלה - וספק בעיני אם הנאשם מבין את החומרה

שבמעשיו ואת הצורך בפנייה להליך טיפולי אמיתי. דברים אלו מתחדדים נוכח האמור בתסקיר שירות המבחן, כי הנאשם ביטא נכונות להתחיל בטיפול, והוא מצוי כעת רק בראשיתו. על רקע זה ניתן להבין מדוע בהתייחסו לעבירה הנוכחית הסביר הנאשם כי ביצע את המעשים על רקע סכסוך עם המתלונן, שבו לשיטתו המתלונן איים עליו והכפיש אותו, דברים שכאמור אינם מצויים במסגרת כתב האישום המתוקן. לזאת יש להוסיף, כי המלצת שירות המבחן הייתה להטיל על הנאשם ענישה מוחשית ומציבת גבולות לצד טפול ייעודי וזאת על מנת שהנאשם יוכל לרכוש כלים להתמודד עם התנהגותו הבעייתית.

נקודה נוספת הראויה להתייחסות, שיש בה כדי להשליך על האופן שבו יש לראות את דברי החרטה של הנאשם, את בקשת הסליחה שלו מהמתלונן, וגם את הצורך בהרתעת הנאשם, היא הטענה שהעלה הסניגור, שלפיה המתלונן מגזים בתיאוריו את מצבו. טענה זו נעדרת כל חמלה בסיסית וכל הכרה במצב המתלונן. ואם ניתן היה לסבור שמדובר רק בדרך הטיעון של הסניגור, אזי מספר ימים לאחר דיון הטיעונים לעונש, הגיעה הודעה מצד ההגנה, שלפיה ההגנה העבירה לתביעה תמונות נוספות של המתלונן מהזמנים האחרונים, המלמדות על פעילותו הרבה, בניגוד לטענתו כי הוא שבר כלי. נטען עוד כי המתלונן ממשיך בפעילותו היומיומית לטובת נהגי המוניות, פעילות יומיומית בפייסבוק, המלמדת כי הוא במצב טוב, לא דכאוני וללא חרדות. "מי שנמצא בחרדות, לא מעניינת אותו פעילות התנדבותית רצופה למען הכלל", נכתב בסוף ההודעה (הודעה מיום 26.12.17). לא התרתי הגשת ראיות נוספות לאחר תום הטיעון לעונש, אך עצם הגשת ההודעה, ויותר מכך תוכנה (אשר, מן הסתם, לא נולדה ביוזמת הסניגור, אלא נובעת מיזמה של הנאשם ומחומר שהעביר), מלמדות על כך שהנאשם ממש לא הניח לעיסוקו במתלונן (כטענתו), וכי אינו מגלה חמלה כלפיו. ניתן גם לתהות, כיצד הקביעה הפסקנית בסוף ההודעה על אודות הקשר בין חרדות לפעילות התנדבותית, עולה בקנה אחד עם דברי הנאשם לקצין המבחן, כי בשנה וחצי עובר לארועי כתב האישום, סבל מחרדות עקב שתי תאונות דרכים שעבר, אך בד בבד העיד בדבריו האחרונים לבית המשפט, כי תמיד שירת את הציבור ופעל בהתנדבות, לרבות בתקופת המחאה החברתית (פ/24, 16, 17, 23).

17. נוכח כל האמור לעיל, סבורני כי העונש ההולם במקרה דנן צריך להימצא מעט מתחת לאמצעו של מתחם העונש שאותו קבעתי.

18. אשר לרכיבים הכספיים: סעיף 40 לחוק העונשין מורה כי בעת הטלת קנס, יש להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם. מהתסקיר, כמו גם מעדותה של אשת הנאשם ומעדותו שלו, מצבה הכלכלי של המשפחה קשה. יצוין כי טיעון זה לא נתמך באסמכתאות. אשתו של הנאשם איבדה לאחרונה את עבודתה, אשר שימשה להם לפרנסת הבית (בעניין זה הוצג מכתב). באופן כללי ראוי היה להטיל על הנאשם קנס ממשי, אך נוכח הנזקים המשמעותיים שנגרמו למתלונן, שעליהם עמדתי בהרחבה לעיל, בכוונתי להטיל עליו לשלם למתלונן פיצוי כספי משמעותי, ולכן רכיב הקנס יהיה נמוך.

סיכום

19. לאור כל האמור, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **מאסר בן 32 חודשים**, בניכוי ימי מעצרו (מיום 11.11.16 ועד יום 8.6.17);

ב. **מאסר בן 8 חודשים**, אך הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור עבירת אלימות מסוג פשע בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר;

מאסר בן 4 חודשים, אך הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור עבירת אלימות מסוג עוון בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר;

ג. **קנס בסך 2,000 ₪**, או 20 ימי מאסר תחתיו. הקנס ישולם ב-4 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 1.6.19 ובכל 1 בחודש בחודשים שאחריו. אי עמידה בשני תשלומים רצופים תוביל להעמדת כל יתרת הסכום לפרעון מיידי.

ד. **פיצוי כספי למתלונן בסך 18,000 ₪**. הפיצוי ישולם ב-15 תשלומים, שווים ורצופים, החל ביום 1.5.18 ובכל 1 בחודש בחודשים שאחריו. אי עמידה בשני תשלומים רצופים תוביל להעמדת כל יתרת הסכום לפרעון מיידי. הפיצוי יועבר למתלונן בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה למזכירות.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ט"ז שבט תשע"ח, 01 פברואר 2018, בנוכחות הצדדים.